

La Revista de Girona, un document per al futur

Mostrat la realitat social, econòmica i cultural de les comarques gironines, explicar-la, analitzar-la i, sobretot, documentar-la, ha estat la important feina que ha fet la *Revista de Girona* en els seus seixanta-dos anys de vida. Ara que arriba al número 300, cal retre l'homenatge escaient a aquesta publicació, hereva de la que es va publicar entre 1876 i 1896, i que va ser considerada per Carles Rahola «un monument a la nostra cultura», segons va recollir l'escriptor Pep Vila en els *Anals* de l'Institut d'Estudis Gironins l'any 2001.

Aquesta revista, editada per la Diputació de Girona, va néixer en els anys foscos i difícils del franquisme, en uns moments en què el teixit cultural català estava tocat de mort per la força d'un moviment que tenia com a objectiu primordial anorrear la llengua i la cultura després d'haver-ho fet amb les llibertats. Però el que havia de ser només un instrument propagandístic va saber trobar les esclètxes necessàries perquè d'una manera progressiva, i gràcies a la col·laboració dels erudits locals, periodistes i escriptors, es poguessin començar a recuperar —al costat de la propaganda oficial del règim, d'obligada publicació— engrunes del pols cultural i artístic de les comarques gironines. Segurament fent força amb les tradicions i el folklore, i sense res a veure amb la tradició cultural que havien viscut durant el modernisme i el noucentisme. Però tot i que aquells números de la *Revista de Girona* estaven absolutament condicionats per no ser testimonis de la realitat de la societat gironina amb l'arribada del turisme i la construcció desaforada a la costa, sí que a poc a poc van servir per establir les bases que van permetre una certa recuperació de la cultura i la llengua, que van florir en el moment de la recuperació de les llibertats.

Amb l'arribada de la democràcia als ajuntaments i, per tant, també a la Diputació, la *Revista de Girona*, a més de catalanitzar el seu nom, es va saber obrir a la societat gironina creant un consell assessor de prestigi, el qual va aconseguir ampliar la publicació i obrir-la al món de l'art, la història i l'arqueologia més actual, sense obviar, com havia passat anteriorment, les noves tendències en el món de l'art i de les lletres. La *Revista de Girona* es va renovar, es va catalanitzar i, de la mà de Narcís-Jordi Aragó, va obrir la publicació a nous col·laboradors que van reflectir la realitat de les comarques i que van trobar en el món de l'urbanisme, l'ensenyament, el medi ambient i la cultura els canals necessaris per explicar de forma oberta i crítica la nostra realitat.

El consell de redacció de la *Revista de Girona*, amb representants de totes les comarques, és el que vetlla per aquesta publicació, lligada a la Diputació però no als seus òrgans de govern. La qualitat i el rigor són els materials necessaris que basteixen tots i cadascun dels números d'una revista que ha sabut trobar l'equilibri necessari entre el periodisme d'actualitat i l'explicació del nostre passat cultural, històric, econòmic, polític i social. Gràcies a aquesta publicació disposem d'un fons documental de primer ordre sobre Girona i les seves comarques, que servirà en el futur per explicar el desenvolupament de la nostra gent i de les nostres terres. La digitalització de tot aquests fons, de tots els números publicats de la *Revista de Girona*, representa un valuós testimoni del passat i del present, a disposició dels historiadors, dels ensenyants i, en general, de tots els gironins als quals els interessi conèixer la nostra història.

Felicitations a tots els que n'han estat col·laboradors al llarg de tants anys, i als membres del consell de redacció, que han vetllat per la fidelitat als principis d'independència i rigor. I llarga vida a la *Revista de Girona*.

>> **Pere Vila
i Fulcarà.**

Pere Vila i Fulcarà
és president de la Diputació de Girona.